

សៀវភៅដានីយ៍លៃ - លខេម្ពុយរយហាសិបបុរាបិ

ការបណ្តុះបណ្តាលនិមិត្តត្ថៈ

ការយល់ដឹងអំពីចុងនៃការកាន់ទុកខកុនុងសៀវភៅដានីយ៍លៃ

Jeff Pippenger

2024-03-25

នៃកុនុងឆន្ទានុវិបិននៃជួសជុលស្បែកស្រពិចនៃព្រៃស
មានការមួយគ្នាមានបណ្តាសម្បជន្លងដល់ដានីយ៍លៃ ដល់គ្រូបាទហាសិបបុរាបិ
បលេកសាស្ត្រ; ហើយការនោះជាការពិត
ប៉ុន្តែពេលវេលានៃបាទកំណត់នោះយូរណាស់; ហើយលោកបាទយល់ការនោះ
ហើយមានការយល់ដឹងអំពីនិមិត្តត្ថៈ នៅចុងទាំងនោះ ខ្ញុំ ដានីយ៍លៃ
កំពុងកាន់ទុកខកុនុងពេលបិសបុដាហ៍ពញ្ចេ។ ខ្ញុំមិនមានបរិភោគនំបឹងឆ្មាញ់ឡើយ
សាច់ឬស្រូវមិនមានចូលមាត់ខ្ញុំដដែល
ហើយខ្ញុំក៏មិនមានលាបបុរេលើខ្លួនទាល់តែសោះ
រហូតដល់បិសបុដាហ៍ពញ្ចេមានកន្លងផុតទៅ។ ហើយនៅចុងទីមុខប្លែកនៃដៃបូង
ខណៈដែលខ្ញុំនៅក្នុងបរិមាត់ទន្លេធំ គឺហ្នឹងកេណ៍។ ដានីយ៍លៃ ១០:១-៤។

កុនុងរយៈពេលបិសបុដាហ៍ពញ្ចេនៃនិមិត្តត្ថៈសញ្ញានៅកុនុងវិវរណៈ ជំពូកទីដប់មួយ
នៃពេលវេលាស្រពិចនៃព្រៃស្រពិចនៃព្រៃសាធារណៈ មាន «រឿងមួយ»
គ្រូបាទបណ្តាសម្បជន្លងដល់បលេកសាស្ត្រ។ ពីមុនមក គាត់មានយល់អំពី «និមិត្តត្ថៈ» (mareh)
រួចហើយ ព្រោះនៅកុនុងជំពូកទីបុរាបិ កាប្បិយលៃមានមក
ហើយមានបុរាណការយល់ដឹងគាត់អំពីនិមិត្តត្ថៈនោះរួចហើយ។

បាទ ខណៈដែលខ្ញុំកំពុងតែអធិស្ឋាន នោះទេវតាកាប្បិយលៃ
ជាមនុស្សស្រស់លើខ្ញុំមានយើងកុនុងនិមិត្តត្ថៈតាំងពីដើម
មកដល់ខ្ញុំដោយហោះយ៉ាងឆាប់រហ័ស នៅពេលបុរាណជាយូរណាស់
ហើយលោកបាទបំភ្លឺខ្ញុំ ហើយនិយាយជាមួយខ្ញុំថា ឱ ដានីយ៍លៃ
អញមានចង្អុលមកឱ្យនេះ ដើម្បីបិទយង់មានបុរាណ និងការយល់ដឹង។
តាំងពីដើមនៃចក្ខុវិស័យអង្គររបស់យើង បទបញ្ជាមានចង្អុលមក
ហើយអញមានមកដើម្បីបិសបុដាហ៍ពញ្ចេដល់យើង
ដូច្នេះយើងជាអ្នកដល់គេស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះ ចូរយល់អំពីពាក្យនេះ
ហើយពិចារណានិមិត្តត្ថៈនោះចុះ។ ដានីយ៍លៃ ៩:២១-២៣។

«បុរសឈ្មោះ កាប្បិយលៃ ដលៃ» ដានីយ៍លៃ «មានយើងកុនុងនិមិត្តត្ថៈនៃដៃដំបូង»
នោះ គឺសំដៅទៅលើ «chazon» គឺជានិមិត្តត្ថៈអំពីបុរាណសាស្ត្រព្រះយាករណ៍
ដលៃសំដៅទៅលើការដលៃ កាប្បិយលៃ
បកស្រាយនិមិត្តត្ថៈអំពីគរទាំងឡាយនៃព្រះយាករណ៍ព្រះគម្ភីរដលៃ ដានីយ៍លៃ
នៅកុនុងជំពូកទីបុរាបិ។ ប៉ុន្តែ «និមិត្តត្ថៈ» ដលៃ ដានីយ៍លៃ
គ្រូពិចារណានៅកុនុងជំពូកទីបុរាបិ នោះគឺជា «mareh»
គឺជានិមិត្តត្ថៈអំពីការបង្ហាញខ្លួន។ បន្ទាប់មក កាប្បិយលៃ
មានផុតការបំបែកតាមបុរាណសាស្ត្រនៃព្រះយាករណ៍រយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំដលៃ
ដានីយ៍លៃ។

ជំពូកទី៩ គួរឲ្យមានសម្រេចនូវកុន្តរនាំដំបូងនៃវិស័យ។
នូវពេលវេលាសមស្របសម្រាប់ថ្ងៃថ្នាំ គាត់ «បានយល់អំពីនិមិត្ត» នៅក្នុង
«ឆន្ទាទីបីនៃស្រីស្រស់» នោះគាត់បានយល់អំពីនិមិត្ត «mareh» អស់រយៈពេលពីរឆ្នាំមកហើយ។
អ្វីដែលបណ្តាលមកពីការយល់នូវកុន្តរ «ថ្មីទាំងនោះ» នៃការកាន់ទុក្ខ គឺ
«រឿង» នោះ គឺជាពាក្យហៅប្រើ «dabar» ហើយវាបានដឹងដោយ
ពីព្រោះពេលវេលាដែលបានកំណត់ទុកនោះគឺពីរពាន់ប្រាំរយមុនឆ្នាំ។

ដានីយ៍ដែលបានយល់រួចហើយអំពី «រឿង» មួយផ្សេងទៀត ពីព្រោះនៅក្នុងជំពូកទី៩
គាត់កំពុងអនុវត្តសេចក្តីអធិស្ឋានតាម លំដាប់ ជំពូក ២៦
ហើយនោះគឺជាសេចក្តីអធិស្ឋាននៃ «រឿង» នោះ។ មានពន្យល់កាន់តែច្រើនឡើងលើ
«ប្រាំពីរដង» ដែល បណ្តាសាស្ត្រ
បានមកដល់ការយល់ដឹងក្នុងអំឡុងពេលកាន់ទុក្ខមុនមួយថ្ងៃ
ហើយការកើនឡើងនៃពន្យល់លើ «ប្រាំពីរដង» ក្នុងអំឡុងថ្ងៃកាន់ទុក្ខទាំងនោះ
បានជានិមិត្តរូបនៃការកើនឡើងនៃពន្យល់លើ «ប្រាំពីរដង» នៅឆ្នាំ 1856។
ពួកមីលឈ្លីយកក៏បានស្គាល់ «ប្រាំពីរដង» នោះជាមុនរួចហើយដល់
ពីព្រោះពួកគេបានប្រកាសវា ប៉ុន្តែមិនបានពន្យល់បន្ថែមដល់គួរឲ្យមានផុត
ដើម្បីសាកល្បងពួកគេឲ្យដឹងចំណុចយ៉ាងជាក់លាក់នៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេ
នៅពេលដែលពួកគេបានផ្តល់បុគ្គលិកចលនាបរិច្ចាគនៃហ្វៀ ទៅកាន់ចលនាឡាវឌីស។

ថ្មីនៃការកាន់ទុក្ខរបស់បណ្តាសាស្ត្រ
ស្របគ្នានឹងប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍នៃពេលវេលាចលនាឡាវឌីសនៃការ
បានផ្តល់បុគ្គលិកចលនាឡាវឌីសអោន នៅឆ្នាំ 1856
ហើយបន្ទាប់មកទៅជាសាសនាចក្រអាដ្យូនីស្ទឡាវឌីសអោន នៅឆ្នាំ 1863។
ទាំងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់បណ្តាសាស្ត្រ និងរបស់ពួកមីឡី ស្ថិតិអំពីពន្យល់លើ
«ប្រាំពីរគុណ» ស្របគ្នានឹងការផ្តល់បុគ្គលិកចលនាឡាវឌីសអោននៃវេតាទីបី
ទៅកាន់ចលនាឡាវឌីសនៃការកាន់ទុក្ខ ដល់ជាអំឡុងពេលនៃការពន្យល់ ដល់នៅពេលនោះ
ពន្យល់កើនឡើងលើ «ប្រាំពីរគុណ» គួរឲ្យមានបរិក្ខម្មដង។

បណ្តាសាស្ត្រ កំណត់ទាំងអនុករណ៍ និងចលនាមួយផងដែរ។
នៅក្នុងថ្មីនៃការកាន់ទុក្ខរបស់គាត់ អនុករណ៍គួរយល់អំពី «រឿងនោះ»
ដែលជាសេចក្តីពិត ហើយបន្ទាប់មក គាត់គួរនាំ «រឿងនោះ» ទៅកាន់ចលនាមួយ
នៅពេលមីកាអែលប្រោសឲ្យសាក្សីទាំងពីរឡើងវិញនៅឆ្នាំ ២០២៣។

ពាក្យហៅប្រើ «mareh» (និមិត្តអំពីរូបរាងនៃការបង្ហាញខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ)
ដែលដានីយ៍ដែលគួរឲ្យមានសម្គាល់ថាបានយល់នូវកុន្តរខ្លីមួយ
គួរឲ្យមានបង្ហាញឡើងបួនដងក្នុងនិមិត្តចុងក្រោយរបស់ដានីយ៍។
ពីរដងវាគួរឲ្យមានបកប្រែថា «និមិត្ត» ហើយពីរដងទៀតថា «រូបរាង»។
លើកទីមួយដែលដានីយ៍ដែលប្រើពាក្យនេះនៅក្នុងខ្លីមួយ
គាត់កំពុងសម្គាល់ថាគាត់បានយល់ «និមិត្ត» នោះ
ប៉ុន្តែសេចក្តីយល់ដឹងបីលើកទៀតសម្គាល់ថាដានីយ៍ដែលកំពុងប្រាប់និមិត្តនោះ។
នៅក្នុងខ្លីប្រាំមួយ ព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ «ដូចជា 'រូបរាង' នៃផ្ទៃកេបនុន»។

នោះថ្ងៃមុនប្លែកនៃថ្ងៃមួយ ខណៈដែលខ្ញុំនៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ គឺទទួលភ្ញៀវដ៏គ្រោះថ្នាក់
នោះខ្ញុំក៏លឺក្នុងក្រឡងមើល ហើយមើលចុះ
មានបុរសម្នាក់ស្គាល់ក្រពាត់សំពត់ទស្សនៈ
ចងក្រវេលសំលោកក្នុងរាត្រីដោយមានលុយអន្តរជាតិ
រូបកាយរបស់លោកក៏ដូចជាតុបត្របរិវេណ មុខរបស់លោកដូចជានរណា
ក្នុងក្រុមរបស់លោកដូចជាចង្កៀងក្នុងលើង ដៃ
និងជើងរបស់លោកមានពណ៌ដូចជាលុយអន្តរជាតិខាតរលោង
ហើយសំឡេងពាក្យរបស់លោកដូចជាសំឡេងរបស់មហាជនជាច្រើន។ ហើយខ្ញុំ
ដានីយ៍លើ តម្លៃនាក់ឯងប៉ុណ្ណោះដែលមានប្រសិទ្ធភាពនិមិត្តភាពនោះ
ដុំបិតមនុស្សដែលនៅជាមួយខ្ញុំមិនមានប្រសិទ្ធភាពនិមិត្តភាពនោះទេ
ប៉ុន្តែការញ័រខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងមួយមានធុរកិច្ចមកលើពួកគេ
ដល់មុនពេលពួកគេទៅលាក់ខ្លួន។ ដូចនេះ ខ្ញុំគួរឲ្យមានទុក្ខឲ្យនរណាតម្លៃនាក់ឯង
ហើយមានប្រសិទ្ធភាពនិមិត្តភាពអស្ចារ្យនេះ
ហើយកម្រិតនៃកម្រិតនៃសេចក្តីក្នុងខ្ញុំឡើយ
ដុំបិតសម្រាប់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំមានបុរេទៅជាការខូចខាត
ហើយខ្ញុំក៏គ្មានកម្រិតសេចក្តីឡើយ។ ដានីយ៍លើ 10:4-8។

មានពាក្យហេប្រើមួយទៀតដែលគួរឲ្យមានបកប្រែថា «និមិត្តភាព»
ដែលយើងនឹងលើកមកពិចារណា
បន្ទាប់ពីយើងបានបង្ហាញលក្ខណៈខុសៗនៃពាក្យហេប្រើ «mareh» សិន។
នៅក្នុងខ្មែរ ពាក្យ «appearance» នោះ គឺជាពាក្យហេប្រើ «mareh»។
ពាក្យដែលនេះគួរឲ្យមានបកប្រែថា «vision» នៅក្នុងខ្មែរដំបូងបុរាណ
នៅក្នុងខ្មែរដំបូងបុរាណ
និមិត្តភាពអំពីព្រះគ្រីស្ទមានផ្ទៃមុខដានីយ៍លើព្រះពន្លឺដោយសេចក្តីទុក្ខខព្រួយ។

ហើយ មើលចុះ មានមនុស្សមួយដែលដូចជាបុរសណាម្នាក់នៃមនុស្ស
មានបំប្លែងមាត់របស់ខ្ញុំ; នោះខ្ញុំមានប្រសិទ្ធភាព ហើយនិយាយ
ទូលំទូលាយក្នុងនាមនៃមុខខ្ញុំថា ឱ ព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ
ដោយសារនិមិត្តភាពនេះ ទុក្ខខព្រួយរបស់ខ្ញុំមានវិលមកលើខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំគ្មានកម្រិតសេចក្តីឡើយ។ ដានីយ៍លើ ១០:១៦

ពាក្យហេប្រើដែលគួរឲ្យមានបកប្រែថា «ទុក្ខខព្រួយ» មានន័យថា ច្បាប់បង្កើន ហើយ «និមិត្តភាព»
នៃការបង្ហាញខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលដានីយ៍លើមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងខ្មែរពីរនោះ
មានបង្កើនច្បាប់បង្កើន «ច្បាប់បង្កើន» នៅក្នុងទំនាយ តំណាងឲ្យចំណុចបត់មួយ។

«មានមធ្យោបាយដែលគួរឲ្យប្រសើរគឺសាស្ត្រកាលមុន
ហើយការយកចិត្តទុកដាក់គួរឲ្យមានអំពាវនាវឲ្យផុតពីចលនាមធ្យោបាយនេះ
ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំងអស់អាចយល់ថា
ព្រះជាម្ចាស់កំពុងប្រព្រឹត្តការនៅតាមគន្លងដដែលនេះឡើយ
ដូចដែលទ្រង់មានប្រព្រឹត្តជាតិច្នោះមក។
ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់គួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៅក្នុងព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់
និងនៅក្នុងចំណោមបុរាណជាតិនានា នៅពេលនេះ
ដូចគ្នានឹងដែលមានជាតិច្នោះមក
តាំងពីដំណើរលុះអគ្នាមានបុរាណជាលើកដំបូងដល់អាដាមក្នុងសួនអេដែន។»

«មានគ្នាខ្លះៗដែលជាចំណុចបត់សំខាន់ៗក្នុងបុរាណសាស្ត្រនៃប្រជាជាតិនានា និងនៃព្រះវិហារ។ ក្នុងព្រះបណ្ណដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កាលណាវិបត្តិផុសដើរឡើងនេះមកដល់ ពន្លឺសម្រាប់ពលរដ្ឋនោះក៏ត្រូវបានប្រទានឲ្យ។ បើពន្លឺនោះត្រូវបានទទួល នោះនឹងមានការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណ; បើត្រូវបានបដិសេធ នោះការផ្តាច់ចុះខាងវិញ្ញាណ និងការលិចលង់ហាក់បែកខ្ញែកតាមមក។ ព្រះអម្ចាស់បាន បើកសម្តែងក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់អំពីកិច្ចការរុករានទៅមុខរបស់ដំណឹងល្អ ដូចដែលវាត្រូវបានអនុវត្តក្នុងអតីតកាល ហើយនឹងត្រូវអនុវត្តនៅពេលអនាគត រហូតដល់ជម្ងឺនេះចុងបញ្ចប់ នៅពេលដែលអំណាចសាតាំងនឹងផ្ទុះចំណោមនាងអស្ចារ្យចុងក្រោយរបស់ពួកវា។» Bible Echo, August 26, 1895.

ខទីដប់ប្រាំមួយតំណាងឲ្យចំណុចបត់មួយក្នុងបុរាណសាស្ត្រដែលបលេកស្នេសាសារកំពុងតំណាង។ វាជាចំណុចបត់សម្រាប់ទាំងស្កន់នៃសាធារណរដ្ឋប (ជាតិ) និងស្កន់នៃប្លុកស្នេកង់ (ក្រុមជំនុំ)។ វាតំណាងឲ្យវិបត្តិមួយ ហើយវាតំណាងឲ្យចំណុចដែលពន្លឺពិសេសសម្រាប់បុរាណសាស្ត្រនោះត្រូវបានប្រទាន។ ចំណុចបត់សម្រាប់ដានីយ៍ដែលបានកើតឡើងនៃពេលដានីយ៍ដែលត្រូវបាន “ប៉ះ” ជាលើកទីពីរ ក្នុងចំណោមបីលើក។ ដានីយ៍ដែលនឹងត្រូវបានប៉ះបីលើក ហើយលើកទីពីរនៃគាត់ត្រូវបានប៉ះ គឺជាចំណុចបត់មួយសម្រាប់ដានីយ៍ដែល ហើយចំណុចបត់នោះគឺជាលើកទីពីរ ក្នុងចំណោមបីលើក ដដែលដានីយ៍ដែលបានយឺតយ៉ាវនិមិត្ត “mareh”។

ហើយ មើលចុះ មានមន្ទាក់ដែលមានរូបសណ្ឋានដូចជាកូនមនុស្ស បានប៉ះបបួរមាត់របស់ខ្ញុំ។ នោះខ្ញុំក៏បើកមាត់និយាយ ហើយទូលនៃអូស្ត្រាលីយ៉ាបានទៅមុខខ្ញុំថា ឱព្រះអម្ចាស់នៃខ្ញុំ ដោយសារនិមិត្តនេះ សេចក្តីទុក្ខខរបន្ទាប់របស់ខ្ញុំបានត្រឡប់មកលើខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិននូវស្រឡាត់កម្ពុលាំងអ្វីឡើយ។ ដានីយ៍ដែល 10:16។

យើងនឹងលើកយកការប៉ះទាំងបីនោះមកពិភាក្សាក្នុងពេលបន្តិចទៀត។ លើកទីមួយក្នុងចំណោមបួនដងដែលដានីយ៍ដែលបានប្រើពាក្យ «mareh» គឺជាសាក្សីបន្ទាល់របស់គាត់ថា គាត់បានយល់អំពីនិមិត្តនោះ ហើយការយល់ទាំងបីចុង ក្រោយបង្ហាញអំពីបទពិសោធន៍របស់គាត់នៅពេលដែលគាត់ពិតជាបានយឺតយ៉ាវបរាងនោះ ។ លើកទីបីដែលគាត់កំណត់សម្គាល់អំពីនិមិត្តនៃបរាងនោះ គឺនៅខទីដប់ប្រាំបី ដដែលនៅទីនោះគាត់ត្រូវបានប៉ះជាលើកទីបី។

បន្ទាប់មក មានមន្ទាក់មកប៉ះខ្ញុំម្តងទៀត ដដែលមានរូបរាងដូចជាមនុស្ស ហើយគាត់បានពង្រឹងកម្ពុលាំងខ្ញុំ។ ដានីយ៍ដែល 10:18។

នៅពេលនៃការប៉ះលើកទីពីរ ក្នុងខទីដប់ប្រាំមួយ ដដែលជាការយល់ដឹងលើកទីពីរនៃកាន់និមិត្ត «marah» កម្ពុលាំងរបស់គាត់បានហត់បង់ទៅ ប៉ុន្តែនៅពេលនៃការប៉ះលើកទីបី កម្ពុលាំងរបស់គាត់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។ ក្នុងខទីដប់ ខទីដប់ប្រាំមួយ និងខទីដប់ប្រាំបី ដានីយ៍ដែលត្រូវបានប៉ះ។ ក្នុងខទីប្រាំមួយ ដានីយ៍ដែលបានយឺតយ៉ាវនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយបន្ទាប់មក ការរើយដែល ហើយក្នុងខទីដប់ ការរើយដែលបានប៉ះដានីយ៍ដែលជាលើកដំបូង។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំឮបានលើកកូនកែឡើងមើល ហើយមើលទៅ
នោះឃើញបុរសម្នាក់ស្គមល្អៀកពាក់កុរណាត់ទសេឯក
ហើយចងក្រវេបសំលោកបានចងដោយមាសល្អអន្តរជាតិ
រូបកាយរបស់លោកដូចជាតុប្បូងបរិសុទ្ធ មុខរបស់លោកដូចជាប្រឡាក់ផ្កាផ្កា
កូនកែរបស់លោកដូចជាចងក្រវេបសំលោក ដៃ
និងជើងរបស់លោកមានពណ៌ដូចលង្ហិនខាត់ភ្នំ
ហើយសំឡេងនៃពាក្យរបស់លោកដូចជាសំឡេងនៃស្រែងមនុស្សជាច្រើន។ ហើយខ្ញុំ
គឺដានីយ៍លែ ម្នាក់ឯងប៉ុណ្ណោះដែលបានឃើញនិមិត្តរូបនោះ
ដុំបិតបុរសទាំងឡាយដែលនាំជាមួយខ្ញុំមិនបានឃើញនិមិត្តរូបនោះទេ
ប៉ុន្តែការរុញរុញខ្លាំងយ៉ាងខ្លាំងមួយបានផ្តល់មកលើពួកគេ
ដូចនេះពួកគេបានរត់ទៅលាក់ខ្លួន។ ហេតុនេះ ខ្ញុំរក្សាបានទុកឲ្យនរណាម្នាក់ឯង
ហើយបានឃើញនិមិត្តរូបដ៏អស្ចារ្យនេះ
ហើយកម្រិតណាមួយមិននាំសំលេងកូនខ្ញុំទៀតឡើយ
ដុំបិតសម្រស់របស់ខ្ញុំឮបានបុរសឈ្មោះកូនខ្ញុំទៅជាការខូចខាត
ហើយខ្ញុំក៏មិនអាចរកសាកម្តងណាមួយទុកបានឡើយ។

ប៉ុន្តែ ខ្ញុំឮបានសំឡេងពាក្យរបស់ទ្រង់
ហើយកាលណាខ្ញុំឮបានសំឡេងពាក្យរបស់ទ្រង់
នោះខ្ញុំក៏ដក់ក្បាលយ៉ាងជុំវិញផ្ទះបំបែកខ្លួនមើល ហើយមុខរបស់ខ្ញុំបែកខ្លួនទៅរកដី។
ហើយមើល មានដើម្បីបានប៉ះខ្ញុំ ដែលបានលើកខ្ញុំឲ្យស្ថិតលើដីដុំ
និងលើហត្ថរបស់ខ្ញុំ។ ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា ឱ ដានីយ៍លែ អើយ
ជាមនុស្សដែលជាទីស្រឡាញ់ជាខ្លាំង ចូរយល់ពាក្យដដែលខ្ញុំនិយាយមកកាន់អ្នក
ហើយចូរឈរឲ្យត្រង់ឡើង ដុំបិតឥឡូវនេះ ខ្ញុំរក្សាបានចាត់មករកអ្នក។
ហើយកាលទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលពាក្យនេះមកខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏ឈរឡើងទាំងញឹក
បន្ទាប់មក ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា ដានីយ៍លែ អើយ កុំខ្មាចឡើយ
ដុំបិតចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលបងប្អូនបានតាំងចិត្តដើម្បីយល់
ហើយបន្ទាប់ខ្លួនអ្នកនរណាដែលព្រះបន្ទូលមក
នោះពាក្យរបស់អ្នករក្សាបានឮហើយ ហើយខ្ញុំបានមកដោយពាក្យរបស់អ្នក។
ប៉ុន្តែ មែននៃគរពរស្រស់បានទប់ទល់នឹងខ្ញុំអស់រយៈពេលមកមួយថ្ងៃ ប៉ុន្តែមើល
មីកលែ ជាមួយកូនចំណាច់ពួកមធ្យម បានមកជួយខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំនាំទ្រង់នោះជាមួយពួកសត្វចេតពរស្រស់។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានមកដើម្បីឲ្យអ្នក
កយល់អំពីអ្វីដែលនឹងកើតមានដល់បុរសជនរបស់អ្នកនរណាម្នាក់ដែលបានប្រាប់
ដុំបិតនិមិត្តរូបនេះនាំសម្រាប់ថ្ងៃដ៏ច្រើនទៀត។ ដានីយ៍លែ ១០:៥-១៤។

បន្ទាប់មក នៅខាងដំបូងមួយ ដានីយ៍លែរក្សាបានប៉ះដល់លើកទីពីរ
នៅពេលដែលគាត់ឃើញនិមិត្តរូបព្រះគ្រីស្ទ។

ហើយកាលដែលទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលដូចនោះមកខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏បំបែកខ្លួនទៅដី
ហើយកុលាយជាមនុស្សសត្វ។ ហើយមើល មានម្នាក់ដូចជាប្រឡាក់ផ្កាផ្កា
បានប៉ះបង្ហាត់ខ្ញុំ; បន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏បំបែកមាត់និយាយ
ហើយទូលទៅកាន់អង្គុយលើឈរនៅមុខខ្ញុំថា ឱព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំ
ដោយសារនិមិត្តរូបនោះ ទុក្ខខវេទនារបស់ទូលបង្គំបានរលាយមកលើទូលបង្គំវិញ
ហើយទូលបង្គំគឺមានកម្រិតណាមួយនាំសំឡេង។ ដុំបិត
គឺអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំនេះ
អាចនិយាយជាមួយព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំនេះបានដូចម្តេច? ព្រោះសម្រាប់ទូលបង្គំ

នោះគុណាម្យកម្មលាំងក៏មិននាំសល់ក្នុងទូលបង្គំទៀតឡើយ
ហើយដង្កហើយក៏មិននាំសល់ក្នុងទូលបង្គំដែរ។ ដានីយ៍លែ 10:15-17។

បន្ទាប់មក ដានីយ៍លែគួរឲ្យមានប៉ះជាលើកទីបី នៅពេលកាព្យិយ៍លែលចេមក
មិនមែនព្រះគ្រីស្ទទេ។

បន្ទាប់មក មានមនុស្សម្នាក់ដែលមានរូបរាងដូចជាមនុស្សស មានមកប៉ះខ្ញុំម្តងទៀត
ហើយគាត់បានពង្សីខ្ញុំ។ គាត់មានបុរសសន្តិថា «ឱ មនុស្សជាទីស្រឡាញ់យ៉ាងខ្ពស់
កុំខ្លាចឡើយ សច្ចក្នុងសុខសានុតចូរមានដល់អ្នក ចូរមាំមួន មនែហើយ
ចូរមាំមួនចុះ»។ កាលដែលគាត់បានបុរសសន្តិថាខ្ញុំដូច្នេះ
ខ្ញុំក៏គួរឲ្យមានពង្សីខ្ញុំ ហើយទូលថា «សូមលោកម្ចាស់មានបុរសសន្តិច្ចៈ
ដុបិតលោកបានពង្សីខ្ញុំហើយ»។ នោះគាត់មានបុរសសន្តិថា «តើអ្នកដឹងឬទេថា
ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមករកអ្នក? ឥឡូវនេះ
ខ្ញុំនឹងគួរឲ្យប៉ះទៅតស៊ូនឹងមនោសញ្ចេតនាព្រៃសិរិញ ហើយកាលណាខ្ញុំចេញទៅហើយ
មើល មនោសញ្ចេតនាតែម្នាក់នឹងមក។ ប៉ុន្តែ
ខ្ញុំនឹងបង្កហេតុអ្នកអំពីអ្វីដែលបានកកទុកក្នុងគម្ពីរនៃសច្ចក្នុងពិត
ហើយក្នុងការទាំងនេះ គុណនរណាម្នាក់ដែលយកមួយខ្ញុំឡើយ
លើកលែងតែម៉ែកែល ជាមនោសញ្ចេតនារបស់អ្នកប៉ុណ្ណោះ»។ ដានីយ៍លែ 10:18-21។

ដានីយ៍លែគួរឲ្យមានប៉ះបីដង ហើយលើកទីមួយ និងលើកទីបី ដល់គាត់គួរឲ្យមានប៉ះ
គឺដោយទេវតាកាហ្វិយ៍លែ។ លើកទីពីរ ដល់គាត់គួរឲ្យមានប៉ះ គឺដោយព្រះគ្រីស្ទ។
ដានីយ៍លែបានប្រើពាក្យហាប៊ើដដែលនោះចំនួនបួនដង
ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមបួនដងនោះ លើកទីមួយ ក្នុងខ្លឹមសារ គាត់កំពុងបញ្ជាក់ថា
គាត់បានយល់អំពី «និមិត្ត»។ ការយល់អំពីសច្ចក្នុងពិតមួយ គឺសំខាន់
ប៉ុន្តែវាមិនដូចគ្នានឹងការមានបទពិសោធន៍អំពីសច្ចក្នុងពិតនោះទេ
ដូចដែលគាត់បានផ្ទៀងផ្ទាត់លើលើកដុសដេទៀត។

នៅពេលថ្ងៃនៃការកាន់ទុក្ខរបស់ដានីយ៍លែបានបញ្ចប់
គាត់គួរឲ្យមានបុរសបទពិសោធន៍អំពីនិមិត្ត ដល់គាត់បានយល់អំពីរូបចមកហើយ
មុនពេលថ្ងៃនៃការកាន់ទុក្ខរបស់គាត់បញ្ចប់។
បទពិសោធន៍នោះគួរឲ្យមានបង្កកើតឡើងដោយជំហានបី
ដល់គួរឲ្យមានតំណាងដោយការប៉ះបីដង។ ការប៉ះលើកទីមួយ និងលើកចុងក្រោយ
គួរឲ្យមានសម្រេចដោយការប្រៀល ហើយការប៉ះកណ្តាល គឺដោយព្រះគ្រីស្ទ។
ការប៉ះលើកទីមួយ និងលើកចុងក្រោយ គឺជាអកុសលទីមួយ
និងអកុសលទីចុងក្រោយនៃអកុសលក្រុមហាប៊ើ។ ក្នុងជំហានទីពីរនោះ
ដានីយ៍លែទទួលស្គាល់ស្ថានភាពរបស់ខ្លួនថាជាមនុស្សសហបបៈបោះមនុស្ស
នៅក្នុងទំនាក់ទំនងនឹងព្រះអម្ចាស់របស់គាត់ ហេតុដូច្នេះហើយ
ការប៉ះកណ្តាលតំណាងឲ្យការបបៈបោះ
ដូចដែលគួរឲ្យមានតំណាងដោយអកុសលទីដប់បីនៃអកុសលក្រុមហាប៊ើ។

«ប៉ុន្តែ ពេញលេញ នៅពេលនោះ មិនបានគិតអំពីទុក ឬបន្តទុកគ្រីស្ទឡើយ។
អព្វក្ខតហេតុនេះ លើសជាងអ្វីទាំងអស់ដែលគាត់ផ្តល់ឲ្យបានយឺត
គឺសម្រាប់គាត់ជាការបង្កាញនៃព្រះចេស្តាដ៏ទៃវិភាព។ ក្នុងព្រះយេស៊ូ
គាត់បានយឺតព្រះអង្គគម្ពីរព្រះអង្គគ
ដល់កាន់កាប់ធម្មជាតិទាំងអស់នៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គគ។

ព្រះវត្តមាននៃវេទនាបរិកបង្ហាញអំពីភាពមិនបរិសុទ្ធនៃសត្វផ្ទាល់។
សេចក្តីសុំឡាញ់ចំពោះព្រះអម្ចាស់របស់គាត់
សេចក្តីអង្វេងខ្មោចចំពោះការមិនជឿរបស់ខ្លួន
ការអរព្រះគុណចំពោះការបន្ទាបព្រះអង្គរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយលើសអ៊ីចឹងអស់
អារម្មណ៍ថាខ្លួនមិនសុភមង្គលចំពោះព្រះវត្តមាននៃភាពបរិសុទ្ធដ៏អនន្ត
បានគ្របសង្កត់គាត់ទាំងស្រុង។
ខណៈដែលមិត្តរួមការងាររបស់គាត់កំពុងប្រមូលអ្វីៗដែលជាប់នៅក្នុងសំណាញ់
ពេក្យសបានដួលចុះនូវព្រះហឫទ័យព្រះអង្គគង្គុយគ្រោះ ដោយទូលថា
«សូមយាងចេញពីខ្ញុំទៅ ដុបិតខ្ញុំជាមនុស្សសមានហាប ឱព្រះអម្ចាស់អើយ»។

វាគឺជាវត្តមានដូចគ្នានឹងសេចក្តីបរិសុទ្ធដ៏វេទនា ដែលបានបណ្តាលឱ្យហោរាដានី
យំលែងដួលចុះដូចជាមនុស្សស្លាប់នៅមុខនៃការបស់ព្រះ។ លោកមានបុរសសន្តិថា
«សម្រស់របស់ខ្ញុំបានប្តូរទៅជាការពុករលួយនៅក្នុងខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំមិននឹកស្មានលំអ្វីទៀតឡើយ»។ ដូច្នេះ
នូវពេលវេលាដែលបានយឺតយ៉ាវស្រីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ លោកបានបន្តលឿងថា
«វេទនាដល់ខ្ញុំហើយ! ដុបិតខ្ញុំឱ្យរីករស់
ពីព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សសមានបបួរមាត់មិនសុភមង្គល
ហើយខ្ញុំរស់នៅកណ្តាលប្រជាជនមានបបួរមាត់មិនសុភមង្គល
ដុបិតក្នុងកែវរបស់ខ្ញុំបានយឺតព្រះមហាក្សត្រ គឺព្រះយេស៊ូវក្នុងពេលបរិវារ»។ ដានីយំលែង
១០:៨; អសោយ ៦:៥។ មនុស្សជាតិ ជាមួយនឹងភាពទន់ខ្សោយ និងអំពើហាបរបស់ខ្លួន
ត្រូវបាននាំមកដាក់ផ្ទុយនឹងភាពគ្រប់លក្ខណ៍នៃវេទនា
ហើយគាត់មានអារម្មណ៍ថាខ្មោចខ្មាញ់ និងមិនបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះហើយ បានជាក
រឹតមានដល់អស់អ្នកទាំងឡាយដែលបានទទួលអនុញ្ញាតឱ្យយឺតភាពអស្ចារ្យ
និងព្រះចន្ទស្ថានរបស់ព្រះ។

«ពេក្យសបានបន្តលឿងថា “សូមយាងចេញឱ្យឆ្ងាយពីខ្ញុំទៅ
ដុបិតខ្ញុំជាមនុស្សសមានហាបម្នាក់”; ប៉ុន្តែគាត់បានកាន់ជាប់នូវព្រះហឫទ័យព្រះយេស៊ូវ
ដោយមានអារម្មណ៍ថាគាត់មិនអាចត្រូវបានបំបែកចេញពីទ្រង់បានឡើយ។
ព្រះអង្គគង្គុយគ្រោះបានឆ្ងល់ថា “កុំខ្លាចឡើយ; ចាប់ពីពេលនេះតទៅ
អ្នកនឹងចាប់មនុស្សសិញ។” គឺបន្ទាប់ពីអសោយបានយឺតភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ
និងការមិនសមគួររបស់ខ្លួនហើយ ទើបគាត់ត្រូវបានប្តូរគល់សារដ៏វេទនាឱ្យ
គឺបន្ទាប់ពីពេក្យសត្រូវបានដឹកនាំឱ្យបដិសេធខ្លួនឯង
និងពឹងផ្អែកលើព្រះចន្ទស្ថានវេទនាហើយ
ទើបគាត់បានទទួលការគ្រាន់ហៅឱ្យបំពេញកិច្ចការរបស់គាត់សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ»។ The
Desire of Ages, 246.

និមិត្ត «mareh» គឺជានិមិត្តអំពីការបង្ហាញអង្គរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែនៃវេទនា
កាប្បប្បាល ត្រូវបានគំរោងដោយពេលវេលា និងទីបួនដែលដានីយំលែងបានប្តូរពីពាក្យនេះ។
លើកទីមួយ គឺជាការចូលដៃថា បលេកសោស្តារ បានយល់និមិត្តនោះ
ប៉ុន្តែបើលើកចុងក្រោយ សំដៅលើដានីយំលែងកំពុងជួបប្រទះនិមិត្តនោះ។
ក្នុងបីលើកដែលដានីយំលែងជួបប្រទះនិមិត្តនោះ គាត់ក៏ត្រូវបានប៉ះផងដែរ។

លើកដំបូងដែលគាត់ត្រូវបានប៉ះដោយកាប្បប្បាល
គឺបន្ទាប់ពីគាត់បានយឺតការលេចមកនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបានទទួលសិរីរុងរឿង
ហើយបទពិសោធន៍នោះបានទុកឱ្យគាត់ស្ងើតក្នុង «ការគង្វេងយ៉ាងផ្សេង

ដោយផ្ទុកបំប៉ន ហើយមុខរបស់ខ្ញុំបង្អែកទៅខាងឆ្វេង។ និមិត្តមានបង្កើតការញែកចេញមួយ
ដុំបិតអស់អ្នកដទៃទៅជាមួយគាត់ «មិនមានយើងនិមិត្តនោះទេ
ប៉ុន្តែការញែកយ៉ាងខ្លាំងមួយមានធុរកិច្ចក្នុងក្រុមគ្រួសារ
ដូចនេះពួកគេហែនរត់ចេញទៅលាក់ខ្លួន»។ ក្នុងការខកចិត្តលើកដំបូង យើងមេ
«អង្គុយតម្កល់នាក់ៗ ពីព្រោះព្រះហស្តរបស់ព្រះ» ហើយនៅក្នុងបលេសសោសារ
«មិនមានកម្មវិធីសំលាប់នៅឡើយទេ» «ដុំបិត» «ស្រីណាភាពរបស់» គាត់
«មានបុរសទៅជាការពុករលួយនៅក្នុងខ្ញុំ ហើយ» គាត់
«មិនអាចរកស្វាមីម្តងទុកបានឡើយ»។

បន្ទាប់ពីការរិះរិះបែបនេះគាត់ជាលើកដំបូង
ការរិះរិះលើកមានលើកដំបូងនៃឈ្មោះស្រីចិត្តនៃលើកដំបូង និងលើកដំបូងរបស់ខ្លួន។
បន្ទាប់មក គាត់មានបញ្ហាដូចជាដំបូងនៃឈ្មោះយល់ព្រមដល់គាត់និយាយ
ហើយឈ្មោះក្រហមឡើង ដូចនេះដំបូងនៃឈ្មោះយល់ព្រម
នោះបើជាគាត់កំពុងញែកដោយ។ បន្ទាប់មក ការរិះរិះបែបនេះផ្តល់ដល់ដំបូងនៃឈ្មោះស្រីចិត្ត
គឺបំប៉នបែបក្រហមអំពីអ្វីដែលមានក្នុងឈ្មោះក្នុងអំឡុងពេលមុនមួយចុងនៃការកាន់ទុក
របស់ដំបូងនៃ។ គាត់មានបញ្ហាដូចជា
បន្ទាប់ពីមានតួជាមួយស្រីចិត្តទាំងឡាយនៃព្រះស្រីអស់រយៈពេលមុនមួយចុងនៃ
មីកាអែលមានចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ដើម្បីបិទបញ្ចប់ក្នុងសមរភូមិ ហើយបន្ទាប់មក
ការរិះរិះលើកមានមកដើម្បីបិទបញ្ចប់និងការអធិស្ឋានរបស់ដំបូងនៃ
និងពន្យល់ដល់ដំបូងនៃអំពី
«អ្វីដែលនឹងកើតមានដល់បុរសជនរបស់អ្នកនៅគ្រប់ចុងក្រោយ»។
នៅពេលដែលមីកាអែលមានចុះមកពីស្ថានសួគ៌
ការរិះរិះលើកមានចាត់ឱ្យមកពន្យល់អំពីគ្រប់ចុងក្រោយដល់ដំបូងនៃ។

ស្រីចិត្តពន្យល់របស់កាបូរ៉េលក្រុមមានបុរសទាំងដំបូងនៃនៅចុងបញ្ចប់នៃមុនមួយចុង
នៃការកាន់ទុកខ្លួន ដល់ ក្នុងការអនុវត្តតាមបន្ទាត់លើបន្ទាត់និរន្តរៈ ជំពូក ១១
តំណាងឱ្យពេលដែលនៅក្នុងអសេគោល ជំពូក ៣៧
គាត់ក្រុមមានបង្កគាត់ពីរដងឱ្យទាយព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្វីដែលស្ថាប័នទាំងឡាយ
ដើម្បីបិទបញ្ចប់ហោរាទាំងពីរចេញពីផ្ទះរបស់ពួកគេ។
វាកើតឡើងនៅពេលដែលមីកាអែលចុះមកពីស្ថានសួគ៌
ហើយបុរសស្រីបកាយរបស់ម៉ូសេយ៍រស់ឡើងវិញ
ខណៈដែលបដិសេធមិនឱ្យអនុវត្តតាមមួយសាតាំងនៅក្នុងសៀវភៅយូដា។
ដំបូងនៃនៅតែក្រុមមានបំប៉នមុនក្នុងពិធី
បន្ទាប់ពីកាបូរ៉េលមានផ្តល់ទិដ្ឋភាពទូទៅអំពីចុងនៃការកាន់ទុកខ្លួននោះ។

បន្ទាប់ពីការរិះរិះបែបនេះបញ្ចប់ ដំបូងនៃ «បំប៉នរបស់គាត់ចុះទៅខាង
ហើយគាត់ក៏ក្លាយជាមនុស្សសម្រស់អាចនិយាយបាន» ហើយបន្ទាប់មក
ព្រះគ្រីស្ទទទួលបានដំបូងនៃ «ប៉ះ» «បបួរមាត់» របស់ដំបូងនៃ ហើយបន្ទាប់មក ដំបូងនៃ
«បដិសេធន៍» «មាត់» របស់គាត់ «ហើយនិយាយ
ហើយទទួលទៅកាន់ព្រះអង្គដែលឈរនៅមុខខ្ញុំថា ឱលោកមុចាស់របស់ទូលបង្គំ
ដោយសារនិមិត្ត ទុកខ្ញុំឱ្យរបស់ទូលបង្គំមានបំប៉នក្នុងទូលបង្គំ
ហើយទូលបង្គំគ្មានកម្មវិធីសំលាប់នៅសល់ឡើយ។ ដុំបិត
តើអ្នកបម្រើរបស់លោកមុចាស់របស់ទូលបង្គំនេះ

អាចនិយាយជាមួយលោកមុចាស់របស់ទូលបង្គំនេះបានដូចម្តេច?

ពីព្រោះសម្រាប់ទូលបង្គំ ភូមាម្យ៉ាងនោះ

គុមានកម្ពុជាស្ថិតនៅក្នុងទូលបង្គំទៀតឡើយ

ហើយក៏គុមានដង្ហើមនៅស្ថិតនៅក្នុងទូលបង្គំដែរ»។

បទពិសោធន៍នៃការមើលឃើញ និងនិយាយជាមួយព្រះគ្រីស្ទ

ផ្ទុយនឹងនិយាយនៃបន្ទាបខ្លួនដល់ក្នុងផ្ទៃដី។ គាត់មិនអាចនិយាយបានឡើយ

ហើយនឹងនៅតែដូចនោះ បុរសនិមិត្តរូបគ្រីស្ទមិនបានប៉ះបង្កប់មាត់របស់គាត់

ដូចដែលបង្កប់មាត់របស់អសោយក្សត្រីបានប៉ះដោយធម្មតាភូមិវិសាលភាព។

យើងនឹងបន្តការសិក្សានេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«កាលអសោយបានឃើញវិវរណៈនេះអំពីសិរីលុអ

និងឧត្តមភាពរុងរឿងនៃព្រះអម្ចាស់របស់លោក

នោះលោកក្សត្រីបានគ្រប់ដណ្តប់ដោយការយល់ដឹងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅអំពីភាពបរិសុទ្ធ

និងសេចក្តីសុទ្ធនៃព្រះ។ ភាពផ្ទុយគ្នានេះមុតស្អាតយ៉ាងណា

រវាងភាពគ្រប់លក្ខខណៈគតិគ្រប់រៀបរបស់ព្រះបង្កកើតរបស់លោក

និងដំណើរជីវិតពោរពេញដោយហេតុផលរបស់អស់អ្នកដទៃ រួមទាំងលោកផ្ទាល់ផង បាន

ត្រូវរាប់បញ្ចូលជាមួយមកហើយក្នុងចំណោមបុរាណដ៏ស្រស់ស្អាតនៃក្សត្រីបានផ្តល់សេចក្តីសង្ឃឹម

អលែ និងយូដា! “វេទនាដល់ខ្ញុំហើយ!” លោកបានអំពាវនាវឡើងថា;

“ដូចឧត្តមក្សត្រីនាសហើយ ពីព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សមានបង្កប់មាត់មិនស្អាត

ហើយខ្ញុំស្រឡាត់នៅកណ្តាលបុរាណដ៏ស្រស់ស្អាតនៃមានបង្កប់មាត់មិនស្អាតដែរ

ព្រោះភ្នែករបស់ខ្ញុំបានឃើញព្រះមហាក្សត្រ គឺព្រះយេស៊ូវក្រីស្ទ ព្រះពុទ្ធបរិវារ។” ខ ៥។ ដូច

ជាក់លាក់ណាស់នៅក្នុងពន្លឺពេញលេញនៃព្រះគ្រីស្ទ ដ៏ទៃភាពនៅខាងក្នុងទីបរិសុទ្ធ

ខាងក្នុង លោកបានដឹងច្បាស់ថា បើទុកឲ្យនៅក្នុងភាពមិនគ្រប់លក្ខខណៈ

និងភាពខ្វះសមត្ថភាពរបស់ខ្លួនឯង នោះលោកនឹងមិនអាចបំពេញបេសកកម្មដល់

លោកក្សត្រីបានហៅឲ្យផ្ទុយនេះបានឡើយ។ ប៉ុន្តែ សេរីមុនគេបានក្សត្រីបានចាត់មក

ដើម្បីដោះស្រាយទុក្ខខវេទនារបស់លោក

និងដើម្បីរៀបចំលោកឲ្យសមស្របសម្រាប់បេសកកម្មដ៏ធំរបស់លោក។

ធម្មតាភូមិវិសាលភាពដ៏ធំពីលើអាសនៈ ត្រូវបានដាក់លើបង្កប់មាត់របស់លោក

ជាមួយនឹងពាក្យថា “មើល នេះបានប៉ះបង្កប់មាត់របស់អ្នកហើយ

ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកត្រូវបានដកចេញ

ហើយហេតុអ្វីបានជាអ្នកត្រូវបានផ្សះផ្សាយស្អាតហើយ?” បន្ទាប់មក

ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះត្រូវបានឮថា “តើយើងនឹងចាត់អ្នកណា

ហើយអ្នកណានឹងទៅជំនួសយើង?” ហើយអសោយបានឆ្លើយតបថា

“ខ្ញុំនៅទីនេះ; សូមចាត់ខ្ញុំទៅចុះ។” ខ ៧, ៨។»

«ភ្ញៀវមកពីស្ថានសួគ៌បានបង្កប់ដល់អ្នកនាំសារដល់កំពុងរង់ចាំថា “ចូរទៅ

ហើយប្រាប់បុរាណដ៏ស្រស់ស្អាតនេះថា ចូរស្តាប់ចុះ តើតែយល់ឡើយ; ហើយចូរមើលចុះ

តើតែដឹងឡើយ។ ចូរផ្ទុយនឹងចិត្តរបស់បុរាណដ៏ស្រស់ស្អាតនេះផងនូវទៅ

ហើយផ្ទុយនឹងត្រចៀករបស់ពួកគេផងនូវ ហើយបិទភ្នែករបស់ពួកគេ;

ក្នុងលោកគេមើលឃើញដោយភ្នែករបស់ខ្លួន

ហើយឮដោយត្រចៀករបស់ខ្លួន ហើយយល់ដោយចិត្តរបស់ខ្លួន

ហើយបង្កើតឡើងមកវិញ ហើយបានជាស្រស់ស្អាត។” ខ ៩, ១០។»

«កាតព្វកិច្ចចររបស់លោកគឺចូលរស់រាន; គាត់ត្រូវលើកសំឡេងឡើង
ដើម្បីបិទបំបាត់នឹងអំពើអាក្រក់ដែលកំពុងរីករាលដាល។ ប៉ុន្តែ
គាត់ភ័យខ្លាចក្នុងការចាប់ផ្តើមកិច្ចការនោះ
ដោយគ្មានការធានាណាមួយអំពីសេចក្តីសង្ឃឹម។ “ព្រះអម្ចាស់អើយ ដល់ពេលណា?”
គាត់បានទូលសួរ។ ខទី ១១។ តើក្នុងចំណោមបុរាណសត្វដែលទ្រង់បានផ្សព្វផ្សាយ
មិនមាននរណាម្នាក់សោះដែលនឹងយល់ ហើយប្រើចិត្ត ហើយបានជាស្របច្បាប់?»

“បន្ទុកនៃព្រលឹងរបស់លោក ដើម្បីជួយដល់ប្រជាជនដែលបានរង
មិនត្រូវបានទ្រង់ដោយឥតប្រយោជន៍ឡើយ។ ប្រសិនបើម្ចាស់របស់លោក
មិនត្រូវជាអសារបង់ទាំងស្រុងឡើយ។ ទោះជាយ៉ាងណា
អំពើអាក្រក់ទាំងឡាយដែលបានកើតឡើងនឹងអស់រយៈពេលជាច្រើនជំនាន់
មិនអាចត្រូវបានដកចេញពីក្នុងសម័យរបស់លោកបានឡើយ។
ពេញមួយជីវិតរបស់លោក លោកត្រូវតែធ្វើជាគ្រូបង្រៀនដល់មានការអត់ធ្មត់
និងកុលាហាន—ជាព្រះបាទនៃសេចក្តីសង្ឃឹម ព្រមទាំងនៃសេចក្តីរីករាយផងដែរ។
នៅទីបំផុត នៅពេលដែលព្រះបំណងដ៏ទៃវិបាកត្រូវបានសម្រេច
នោះផលពេញលេញនៃការខិតខំរបស់លោក
នឹងនាំការងារឱ្យបញ្ចប់របស់អ្នកនាំសាសនាសម្រាប់ព្រះ
នឹងត្រូវបានបង្ហាញឱ្យយឺតយ៉ាវ។ នៅសល់មួយក្រុមតូចនឹងត្រូវបានសង្កត់ត្រង់។
ដើម្បីបិទការនេះអាចកើតមានឡើង សារនៃការព្រមាន និងការអង្រួញ
ត្រូវតែត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ជាតិសាសន៍ដែលបោះបង្គោល
ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា៖
‘រហូតទាល់តែក្នុងទាំងឡាយត្រូវបំផ្លាញឱ្យអស់គ្មានអ្នករស់នៅ
ហើយផ្ទះទាំងឡាយគ្មានមនុស្សរស់នៅ
ហើយស្រុកដ៏ត្រូវស្នាក់ស្នងរៀបរៀងខ្លួនខ្លួនទាំងស្រុង
ហើយព្រះយេស៊ូវបាននាំមនុស្សឱ្យទៅឆ្ងាយ
ហើយមានការបោះបង់ចោលយ៉ាងធំមួយនៅកណ្តាលស្រុកដ៏’ ខទី ១១, ១២។

«ការវិនិច្ឆ័យដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដល់ត្រូវផ្តល់មកលើអ្នកមិនព្រមប្រើចិត្ត—សង្កត់រាម
ការនិរទេស ការគាបសង្កត់ ការហត់បង់អំណាច
និងកិត្តិយសនៅក្នុងចំណោមបុរាណជាតិសាសនា—ទាំងអស់នេះត្រូវមក ដើម្បីបិទអស់
អ្នកដែលនឹងស្គាល់នៅក្នុងការទាំងនោះថាជាព្រះហស្តនៃព្រះដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយ
ព្រះទ័យខឹង បានត្រូវនាំឱ្យប្រើចិត្ត។ កុលសម្បជនទាំងដប់នៃគរខាងជើង
នឹងត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយក្នុងចំណោមបុរាណជាតិសាសនាក្នុងពេលមិនយូរ
ហើយទីក្រុងរបស់ពួកគេនឹងត្រូវទុកឱ្យស្ងាត់ស្ងៀម; កងទ័ពបំផ្លាញរបស់បុរាណជាតិសត្វ
នឹងបោះបង់កាកសំណល់ស្រុកដ៏របស់ពួកគេមេដងហើយមុនដងទៀត;
សូមបិតក្សេងយល់សាឡិមក៏នឹងត្រូវផ្តល់ជាចុងក្រោយ
ហើយយូដានឹងត្រូវនាំទៅជាឈ្មួញ; ទោះជាយ៉ាងណា ស្រុកដ៏ដែលបានសន្យា
មិនត្រូវនាំត្រូវបានបោះបង់ចោលទាំងស្រុងជារៀងរហូតឡើយ។
សេចក្តីធានារបស់គ្រូបង្រៀនពីស្ថានសួគ៌ចំពោះអសោយគឺថា៖ «នៅក្នុងនោះ
នឹងមានមួយភាគដប់ ហើយនឹងត្រូវប្រមូលរៀងរាល់ ហើយនឹងត្រូវបរិភោគ; ដូចជាដើម teil
tree និងដើមឈើអ្នក ដល់សារធាតុរបស់វានៅក្នុងវា កាលណាវាផ្ទុះស្លឹករបស់វា
ដូចនេះ ពូជបរិសុទ្ធនឹងជាសារធាតុរបស់វា»។ ខទី ១៣។

«ការធានានេះអំពីការបំពេញចុងក្រោយនៃគោលបំណងរបស់ព្រះ
បាននាំមកនូវសេចក្តីកុលាហានដល់ចិត្តរបស់អសោយ។

ទោះបីអំណាចនៃលើផែនដីរៀបរៀបបង្កើនខ្លួនទៅនឹងយូដាក់ដោយ?
ទោះបីអ្នកនាំសាររបស់ព្រះអម្ចាស់ជួបបុរេនឹងការប្រឆាំង និងការតស៊ូក៏ដោយ?
អសោយបានឃើញព្រះមហាក្សត្រ គឺព្រះអម្ចាស់នៃពិភពវិវាទ;
លោកមានប្រទេសរៀងរបស់សំណើមថា «ផែនដីទាំងមូលពេញដោយសិរីល្អអររបស់ទ្រង់»;
លោកមានព្រះបន្ទូលសន្យាថា សារទាំងឡាយរបស់យេស៊ូវនៅកាន់យូដាដែលបានបះប
ោរនឹងគ្រូអមដំណើរដោយអំណាចបញ្ចុះបញ្ចូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ;
ហើយហោរាគ្រូមានពង្សនិមិត្តសម្រាប់កិច្ចការដ៏ល្អនៃចំពោះមុខគាត់។ ខ ៣។
ពេញមួយបសេកកម្មដ៏រឹងមាំ និងលំហករបស់លោក
លោកមានរក្សាភារកិច្ចចាំអំពីនិមិត្តនេះជាមួយខ្លួន។ អស់រយៈពេលហុកសិបឆ្នាំ
ឬច្រើនជាងនេះ លោកមានឈរនៅមុខពួកកូនចៅយូដាជាហោរានៃចេតុតិសង្ឃឹម
ដោយកាន់កែលាហានឡើងៗក្នុងការព្យាយាមរបស់លោកអំពីជ័យជម្នះនាពេល
នាគតរបស់ព្រះវិហារ»។ Prophets and Kings, 307–310.